

Levendige duik in werk van dansrebel

DANS

COVER #2

Nicole Beutler bewerkte twee choreografieën van Lucinda Childs. Je wordt meegesleept.

AMSTERDAM 'Never judge a dance by its cover!', waarschuwt de ingetogen Lucinda Childs half serieus na afloop van de voorstelling *2: Dialogue with Lucinda Childs*, een bewerking van twee van haar choreografieën door Nicole Beutler. Childs is een wereldberoemde vertegenwoordiger van de Amerikaanse postmodernisten die in de jaren zestig braken met de toenmalige opvattingen van moderne dans. Beutler behoort tot de choreografen van rond de eeuwwisseling die wederom heilige huisjes omver schopten en de grenzen van dans oprekten.

Met *2: Dialogue with Lucinda Childs* opent het vierdaagse festival *Cover #2*, dat zich richt op buitenlandse dansvernieuwers. Het teruggrijpen op het verleden is een tendens in de eigentijdse dans. Beutler ging eerder met de klassieker *Les Sylphides* aan de haal. Is het behoefte aan inspiratie, wil men onderdeel van een traditie worden, of is het gewoon pure nieuwsgierigheid?

Beutlers duik in het werk van Childs, en dan vooral de interne logica daarvan, heeft een levendige artistieke remake opgeleverd. Zowel *Radial Courses* uit 1976 als *Interior Drama* uit 1977 is een abstract, minimalistisch werk. Het ene volgt de basisvorm van de cirkel, het andere de driehoek. De bewegingen zijn eenvoudig, alledaags en er zijn slechts enkele bewegingssequenties. Wat de stukken razend complex maakt, zijn de voortdurende herhalingen en de subtiele verschuiving van de patronen in die herhaling. Je kijkt naar een bedrieglijk continuüm.

In een ruit van vier rennen de dansers eindeloos rondjes, maar geleidelijk schuiven ze allemaal een plekje door, wordt de groep gesplitst, ontstaat er een binnen- en een buitencirkel, enzovoort. Je wordt meegesleept in de flow en het ritme van de gympjes. De sfeer is licht, maar intussen zijn de composities en de uitvoering uiterst strak. Beutler heeft gespeeld met de variaties en neemt afstand van het origineel door een danseres even uit de cirkel te laten stappen. In *Interior Drama* voegt ze bovendien geluid toe, wat Childs speelser, swingender en 'makkelijker' maakt.

Beutler weet de energie van nu goed te vatten, maar heeft ook mazzel met het ijzersterke en tijdloze werk van Childs. De perfecte reconstructie van solo's van de Duitse expressionistische Mary Wigman door Fabián Barba wordt gehinderd door de toch wel heel gedateerde pompeuze theatraliteit en inleving uit de jaren twintig. Nog los van het raadsel waarom een kunstenaar andermans creatie rechtstreeks wil overnemen.

Mirjam van der Linden

Cover #2 met choreografieën van Nicole Beutler (*2: Dialogue with Lucinda*) en Fabián Barba (*A Mary Wigman Dance Evening*). 24/3, Frascati. Daar t/m 27/3. *2: Dialogue with Lucinda* ook op 4/5 in Utrecht.